

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
10. august 2001 *

I sag T-184/01 R,

IMS Health Inc., Fairfield, Connecticut (USA), ved solicitors N. Levy og
J. Temple-Lang og barrister R. O'Donoghue,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved É. Gippini Fournier,
F. Siredney-Garnier og A. Whelan, som befuldmægtigede, og med valgt adresse
i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens
beslutning af 3. juli 2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82

* Processprog: engelsk.

(sag COMP D3/38.044 — NDC Health/IMS Health: foreløbige forholdsregler) i medfør af artikel 105, stk. 2, andet afsnit, i Rettens procesreglement, indtil der er truffet afgørelse vedrørende en begæring om foreløbige forholdsregler angående denne beslutning,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Sagsøgeren, IMS Health Incorporated, er et markedsanalyseselskab, som tilbyder lægemiddelindustrien en bred vifte af markedsanalyse-, markedsførings- og salgstyringstjenester. Især tilbyder selskabet gennem sit tyske datterselskab interesserede lægemiddelvirksomheder regionale engrossalgsdatatjenester omfattende oplysninger om apotekers salg af farmaceutiske produkter i hele Tyskland. De tilbudte tjenester er baseret på en »blokstruktur«, hvor de enkelte blokke eller »moduler« repræsenterer et lands kunstigt opdelte geografiske områder, inden for hvilke salget af bestemte farmaceutiske produkter kan måles.
- 2 Siden 1969 har sagsøgeren investeret betydelige ressourcer i udviklingen af sine tyske blokstrukturbaserede informationstjenester. Indsatsen resulterede i en struktur omfattende 1860 blokke (herefter »1860-blokstrukturen«), som blev

taget i brug i januar 2000. 1 860-blokstrukturen har siden været hjørnестenen i sagsøgerens regionale engrossalgstjeneste i Tyskland.

3 Da sagsøgeren havde mistanke om, at to af dens konkurrenter på det tyske marked, nemlig Pharma Intranet Information AG (herefter »PI«) og AzyX Deutschland GmbH (herefter »AzyX«), som var stiftet af tidligere ledende medarbejdere hos IMS Health, og som oprindeligt havde udbudt tjenester baseret på andre blokstrukturer i Tyskland, i begyndelsen af 2000 faktisk var begyndt at sælge deres tjenester baseret på kopier af 1 860-blokstrukturen, anlagde sagsøgeren den 26. maj 2000 en ophavsretssag ved Landgericht Frankfurt am Main. Den 16. november 2000 stadfæstede Landgericht Frankfurt en tidligere afgørelse af 12. oktober 2000 og fastslog, at sagsøgeren i medfør af den tyske lovgivning om ophavsret havde ophavsretten til 1 860-blokstrukturen. Ved samme afgørelse stadfæstede Landgericht sin kendelse af 27. oktober 2000, hvorved det blev forbudt PI at anvende blokstrukturer, der var afledt af sagsøgerens 1 860-blokstruktur.

4 Den 26. oktober 2000 anmodede National Data Corporation (herefter (»NDC«), der ligeledes er et amerikansk selskab, og som erhvervede PI i august 2000, sagsøgeren om licens til at anvende 1 860-blokstrukturen mod betaling af en årlig licensafgift på 10 000 DEM (5 112,92 EUR). Ved skrivelse af 28. november 2000 afviste sagsøgeren anmodningen, mens ophavsretssagen endnu verserede for de nationale retter, idet PI havde appelleret Landgericht Frankfurts dom af 16. november 2000. I en senere skrivelse af 18. december 2000 nægtede sagsøgeren at indlede forhandlinger med den begrundelse, at NDC ikke havde brug for 1 860-blokstrukturen for at kunne konkurrere med sagsøgeren på det tyske marked.

5 Den 18. december 2000 indgav NDC klage til Kommissionen under påberåbelse af, at sagsøgerens nægtelse af at give NDC licens til 1 860-blokstrukturen udgjorde en tilsidesættelse af artikel 82 EF.

- 6 Den 8. marts 2001 sendte Kommissionen en klagepunktsmeddelelse til sagsøgeren, som modtog meddelelsen den 9. marts 2001. Kommissionen henviste især til Domstolens dom af 26. november 1998, sag C-7/97, Bronner (Sml. I, s. 7791), og gjorde gældende, at adgangen til 1860-blokstrukturen var en væsentlig facilitet (klagepunktsmeddelelsens punkt 84) for sagsøgerens konkurrenter, som f.eks. NDC. Sagsøgerens nægtelse af adgang til denne facilitet udgjorde således et oplagt misbrug af den dominerende stilling, som sagsøgeren ifølge Kommissionen indtog på det pågældende tyske marked i kraft af 1860-blokstrukturen. Kommissionen meddelte sagsøgeren, at den havde til hensigt at vedtage en beslutning om foreløbige forholdsregler (klagepunktsmeddelelsens punkt 100-103).

- 7 Den 2. april 2001 fremsendte sagsøgeren sine skriftlige bemærkninger til klagepunktsmeddelelsen. Efter en mundtlig høring den 6. april 2001 tilstillede Kommissionen den 4. maj 2001 sagsøgeren en anmodning om yderligere oplysninger, som sagsøgeren besvarede den 14. maj 2001. Sagsøgeren besvarede endvidere den 14. juni 2001 en meddelelse fra Kommissionen omhandlende nye bevisligheder, som Kommissionen havde skaffet efter henvendelser til en række lægemiddelvirksomheder, og hvoraf Kommissionen fremsendte kopier til sagsøgeren med to skrivelser af henholdsvis 22. maj og 6. juni 2001.

- 8 Den 19. juni 2001 forkastede Oberlandesgericht Frankfurt am Main PI's appel af dommene af 27. oktober og 16. november 2000.

- 9 Den 3. juli 2001 vedtog Kommissionen en beslutning om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82 (sag COMP D3/38.044 — NDC Health/IMS Health: Foreløbige forholdsregler) (herefter »den anfægtede beslutning«). Beslutningen har hjemmel i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel [81] og [82] (EFT 1959-1962, s. 81), som ændret, og bygger især på de beføjelser, Kommissionen har i henhold til nævnte forordnings artikel 3 og 16, således som fortolket af Fællesskabets

retsinstanser (jf. bl.a. Domstolens kendelse af 17.1.1980, sag 792/79 R, Camera Care mod Kommissionen, Sml. s. 119, Domstolens dom af 28.2.1984, forenede sager 228/82 og 229/82, Ford mod Kommissionen, Sml. s. 1129, og Rettens dom af 24.1.1992, sag T-44/90, La Cinq mod Kommissionen, Sml. II, s. 1).

10 I den anfægtede beslutning har Kommissionen i betragtning 41 fastslået, at ifølge retspraksis efter kendelsen i sagen Camera Care mod Kommissionen skal tre betingelser være opfyldt, før Kommissionen kan træffe sikrende foranstaltninger som led i en undersøgelse vedrørende konkurrence, idet det skal godtgøres, at:

»— det ved en første prøvelse står rimeligt klart, at der er tale om en overtrædelse

— der er overvejende sandsynlighed for, at der foreligger en situation, der medfører alvorlig og uoprettelig skade for klagerne, medmindre sådanne forholdsregler træffes

— der er et uopsætteligt behov for sikrende foranstaltninger.«

11 Kommissionen har i den anfægtede beslutning fastslået, at ovennævnte betingelser er opfyldt i den foreliggende sag: »[...] nægtelsen af adgang til 1 860-blokstrukturen [vil] sandsynligvis udelukke al konkurrence på det relevante marked, da det uden denne adgang ikke er muligt at konkurrere på det relevante marked« (betragtning 181). Denne konstatering er baseret på Kommissionens konklusion, hvorefter den pågældende struktur er en »de facto-industristandard« (betragtning 180). Kommissionen finder ligeledes på grundlag af det foreliggende

bevismateriale, at »det [må] formodes, at medmindre NBC meddeles en licens til 1 860-blokstrukturen, vil selskabet indstille sine aktiviteter i Tyskland, og det vil medføre en situation, som af almene hensyn ikke kan tolereres« (betragtning 190). Sidstnævnte vurdering bygger i det væsentlige på Kommissionens frygt »med hensyn til, om den anden nuværende konkurrent [til sagsøgeren], AzyX, fortsat kan forblive på markedet« (betragtning 195).

- 12 Den anfægtede beslutnings konklusion er affattet således:

»Artikel 1

IMS Health (IMS) pålægges ufortøvet at meddele alle virksomheder, som på nuværende tidspunkt er til stede på markedet for tyske regionale salgsdatatjenester, efter anmodning og på ikke-diskriminerende vilkår, en licens til anvendelsen af 1 860-blokstrukturen for at gøre det muligt for disse virksomheder at anvende og sælge regionale salgsdata, der er formateret i overensstemmelse med denne struktur.

Artikel 2

I alle licensaftaler vedrørende 1 860-blokstrukturen fastsættes de afgifter, der skal betales for disse licenser, ved aftale mellem IMS og den virksomhed, der anmoder om licensen (»parterne«).

Hvis der ikke er opnået en aftale inden to uger efter modtagelsen af en anmodning om en licens, vil passende licensafgifter blive fastsat af en eller flere uafhængige eksperter. Eksperterne vil blive valgt efter aftale mellem parterne inden en uge efter parternes manglende aftale om en licensafgift. Hvis der inden for denne periode ikke er opnået enighed om, hvilke eksperter der skal vælges, udpeger Kommissionen en eller flere eksperter på grundlag af en liste, som er forelagt af parterne, eller vælger, hvis det er hensigtsmæssigt, en eller flere velkvalificerede personer.

Parterne stiller ethvert dokument, som eksperterne finder nødvendigt eller hensigtsmæssigt til at udføre opgaven, til rådighed for dem. Eksperterne er underlagt tavshedspligt og må ikke videregive bevismateriale eller dokumenter til andre tredjeparter end Kommissionen.

Eksperterne fastsætter afgifterne på grundlag af gennemsigtige og objektive kriterier inden to uger efter at være blevet udpeget til at udføre denne opgave. Eksperterne fremsender ufortøvet den fastsatte afgift til Kommissionen til godkendelse. Kommissionens beslutning er endelig og træder straks i kraft.

Artikel 3

Der betales en tvangsbøde på 1 000 EUR for hver dag, hvor IMS undlader at efterleve bestemmelserne i denne beslutning.

Artikel 4

Bestemmelserne i denne beslutning finder anvendelse indtil meddelelsen af den endelige beslutning til afslutning af sagen.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til IMS Health of Harewood Avenue, London NW1, Det Forenede Kongerige.«

- 13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. august 2001 har sagsøgeren i henhold til EF-traktatens artikel 230, stk. 4, anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning eller subsidiært om annullation af beslutningen, »for så vidt som der deri stilles krav til IMS Health om at meddele virksomheder, der på nuværende tidspunkt er til stede på det tyske marked for regionale salgsdatatjenester, licens til 1 860-blokstrukturen, og for så vidt som beslutningen angiver, på hvilke betingelser forhandlingerne om licensvilkårene vil blive ført og godkendt af Kommissionen«.
- 14 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren i henhold til EF-traktatens artikel 242 og 243 fremsat begæringen om foreløbige forholdsregler vedrørende gennemførelsen af den anfægtede beslutning. Sagsøgeren har anmodet Rettens præsident om at træffe følgende foreløbige forholdsregler:

»— af egen drift udsætte gennemførelsen af beslutningen, indtil han har behandlet denne begæring og taget stilling dertil

— endvidere udsætte gennemførelsen af beslutningen, indtil Retten i Første Instans har afsagt dom i [hovedsagen], og

— fastsætte enhver anden foreløbig forholdsregel, der skønnes hensigtsmæssig«.

15 Med hensyn til den første foreløbige forholdsregel, der er indgivet begæring om til Rettens præsident, har sagsøgeren gjort gældende, at det haster meget med at udsætte gennemførelsen af den anfægtede beslutning, indtil der ved kendelse er taget stilling til begæringen om foreløbige forholdsregler. Sagsøgeren har fremhævet, at i henhold til den anfægtede beslutnings artikel 2 vil der allerede inden udgangen af august 2001 kunne vedtages en kommissionsbeslutning, der »er endelig og [straks træder] i kraft«. Det fremgår klart af punkt 6 i stævningen i den foreliggende sag, at denne særlige begæring om foreløbige forholdsregler er baseret på artikel 105, stk. 2, i Rettens procesreglement (herefter »procesreglementet«).

16 Sagsøgeren har til støtte for sin begæring i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede beslutning er i strid med Fællesskabets retspraksis og med tidligere beslutninger truffet af Kommissionen, for så vidt som det deri fastslås, at det er åbenbart ulovligt for en dominerende virksomhed som f.eks. sagsøgeren at nægte at lade sine konkurrenter få del i en konkurrencefordel i form af virksomhedens intellektuelle ejendomsret til 1 860-blokstrukturen på netop det marked, som denne intellektuelle ejendomsret vedrører. Kommissionens beslutning berører den ophavsret, virksomheden har i henhold til national lovgivning, og som anerkendes i fællesskabsretten, dens indhold og er åbenbart uforenelig med artikel 295 EF. Beslutningen vil derved medføre en øjeblikkelig, alvorlig, vedvarende og potentielt uoprettelig skade for virksomheden, især ved mærkbart og permanent at reducere dens blokstrukturbaserede informationstjenester omfattende ophavsretligt beskyttede data til en helt almindelig »handelsvare«, der ligner konkurrenternes tjenester.

- 17 Hvad angår Kommissionens synspunkt, hvorefter konstateringen af et oplagt misbrug af sagsøgerens dominerende stilling kan begrundes med, at 1860-blokstrukturen kan sidestilles med en de facto-industristandard og derfor udgør en væsentlig facilitet for konkurrenterne, som f.eks. klageren NDC, har sagsøgeren gjort gældende, at der er tale om en ny retlig indsigelse, der ikke fremgår af Kommissionens klagepunktsmeddelelse, og som sagsøgeren ikke har haft tilfredsstillende mulighed for at udtale sig om inden vedtagelsen af den anfægtede beslutning.
- 18 Med hensyn til interesseafvejningen har sagsøgeren hævdet, at det taler for en udsættelse af beslutningen, at de foreløbige forholdsregler, Kommissionen har foreskrevet i den anfægtede beslutning, ikke er »retssikrende«. I stedet for at bevare status quo og således sikre, at den endelige afgørelse i hovedsagen får virkning, ændrer forholdsreglerne status quo ved at tvinge sagsøgeren til at forhandle om licensvilkår med NDC og AzyX, som tidligere ikke alene ikke havde nogen licens, men faktisk, som fastslået af de tyske retter, krænkede sagsøgerens ophavsret til 1 860-blokstrukturen. Da det endvidere i den anfægtede beslutning godtages, at disse virksomheder allerede er aktive på det tyske marked og har udviklet deres egne blokstrukturer, er der ikke behov for foreløbige forholdsregler, der sikrer virksomhederne licens til 1 860-blokstrukturen, således at de får mulighed for at tilbyde interesserede lægemiddelvirksomheder de samme tjenester, som sagsøgeren for tiden yder.
- 19 I henhold til procesreglementets artikel 105, stk. 2, andet afsnit, kan Rettens præsident tage en begæring om foreløbige forholdsregler til følge, selv førend modparten har fremført sine bemærkninger. Han kan senere ændre eller ophæve afgørelsen, enten efter anmodning fra en af de parter, der har begæret foreløbige forholdsregler, eller på embeds vegne.

20 Efter fast retspraksis giver procesreglementets artikel 105, stk. 2, den dommer, der behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, ret til at træffe foreløbige forholdsregler, enten fordi det er nødvendigt for at give ham tid til at sætte sig tilstrækkeligt ind i sagen til at kunne bedømme en kompleks faktisk og/eller retlig situation, som begæringen rejser, eller fordi det af hensyn til en god retspleje er ønskeligt at opretholde status quo, indtil der er taget stilling til begæringen (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18.9.1986, sag 221/86 R, De Europæiske Højrepartiers Gruppe og Front national mod Parlamentet, Sml. s. 2579, præmis 9, af 20.7.1988, sag 194/88 R, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 4547, præmis 3, af 28.6.1990, sag C-195/90 R, Kommissionen mod Tyskland, Sml. s. 2715, præmis 20, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 2.4.1993, sag T-12/93, CCE Vittel og CE Pierval mod Kommissionen, Sml. II, s. 449, præmis 33). Rækkevidden af den ved denne bestemmelse tillagte beføjelse skal ikke nødvendigvis fortolkes på anden måde, når den beslutning, med hensyn til hvilken der er indgivet begæring om foreløbige forholdsregler, er en beslutning, hvorved Kommissionen har truffet foreløbige forholdsregler, der skal gælde, indtil en undersøgelse i henhold til forordning nr. 17 vedrørende en påstået tilsidesættelse af Fællesskabets konkurrencebestemmelser er afsluttet (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6.9.1982, sag 229/82 R, Ford mod Kommissionen, Sml. s. 2849, præmis 7 og 8).

21 I den foreliggende sag skal det først bemærkes, at artikel 295 EF bestemmer: »De ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne berøres ikke af denne traktat.« Det følger af artikel 295 EF, at en dommer, der behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, normalt bør behandle en kommissionsbeslutning, som gennem foreløbige forholdsregler truffet under en undersøgelse i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17 pålægger indehaveren af en intellektuel ejendomsret, der er anerkendt og beskyttet af national lovgivning, en pligt til at meddele licens til udnyttelse af denne ejendomsret, med forsigthed.

22 Det synes at fremgå af den anfægtede beslutning, at Kommissionen især har baseret denne på sin fortolkning af rækkevidden af de principper, Domstolen

opstillede i sin dom af 6. april 1995, forenede sager C-241/91 P og C-242/91 P, RTE og ITP mod Kommissionen (Sml. I, s. 743, herefter »Magill-dommen«). I denne sag bekræftede Domstolen efter at have forkastet synspunktet om, at udøvelsen af en national ophavsret »er [...] unddraget enhver vurdering i forhold til traktatens artikel [82]«, at »en nægtelse af at give en licens, selv om der er tale om en virksomhed i en dominerende stilling, ikke i sig selv kan udgøre et misbrug heraf« (præmis 48 og 49). Domstolen anerkendte herefter, at »indehaverens udøvelse af eneretten [...] under særlige omstændigheder [kan] føre til, at der foreligger et misbrug« (præmis 50).

- 23 Med hensyn til spørgsmålet, om der forelå sådanne »særlige omstændigheder« i den pågældende sag, henviste Domstolen til Rettens faktiske konstateringer vedrørende eksistensen af et marked for komplette ugentlige tv-programblade, der adskilte sig fra markedet for de ugentlige programblade for hver enkelt kanal, der allerede blev produceret bl.a. af begge appellanterne (præmis 52), og fastslog følgende (præmis 53-57):

»Appellanterne — som ifølge sagens natur var de eneste kilder til de oplysninger om programlægningen, der udgør det nødvendige basismateriale for et ugentligt tv-programblad — gav således ikke de tv-seere, der ønskede at skaffe sig oplysninger om programudbuddet for den kommende uge, nogen anden mulighed end at købe de ugentlige programblade for hver enkelt kanal og selv samle oplysningerne heri med henblik på at foretage sammenligninger.

Appellanternes nægtelse af at stille de pågældende oplysninger til rådighed under henvisning til de nationale regler om ophavsret forhindrede således, at der blev skabt et nyt produkt — et komplet ugentligt tv-program — som appellanterne ikke udbød til salg, og som der var en potentiel efterspørgsel på fra forbrugernes side, hvilket udgør et misbrug i henhold til traktatens artikel [82], stk. 2, litra b).

For det andet var nægtelsen af at stille de pågældende oplysninger til rådighed ikke begrundet i særlige forhold for radio- og tv-spredningsvirksomheden eller virksomheden med udgivelse af tv-blade [...].

Endelig betød appellanternes adfærd for det tredje — som også fastslået af Retten — at de forbeholdt et afledt marked, nemlig markedet for ugentlige tv-programblade, for sig selv og dermed udelukkede enhver konkurrence på dette marked [...], idet appellanterne nægtede at give adgang til de oplysninger, der er det nødvendige basismateriale for et sådant blad.

Under disse omstændigheder har Retten ikke anlagt en forkert retlig vurdering ved at anse appellanternes adfærd for misbrug af en dominerende stilling i henhold til traktatens artikel [82].«

24 Det fremgår klart af Domstolens præmisser i Magill-dommen, at der er en række potentielt væsentlige forskelle mellem omstændighederne i Magill-sagen og omstændighederne i den foreliggende sag, således som disse er fremstillet i den anfægtede beslutning. Alligevel synes Kommissionens holdning, der ligger til grund for den anfægtede beslutning, umiddelbart og i vid udstrækning at afhænge af rækkevidden af begrebet »særlige omstændigheder«, hvortil Domstolen henviser i Magill-dommen. Ved første øjekast synes det tillige at fremgå såvel af den anfægtede beslutning som af begæringen i den foreliggende sag, at sagsøgeren har fremført et argument, der opfylder betingelsen om *fumus boni juris*, om at Kommissionen har fejlfortolket rækkevidden af principperne i Magill-dommen ved at fastslå, at uanset forskellene mellem Magill-sagen og den foreliggende sag udgør sagsøgerens nægtelse af at give bl.a. NDC ophavsretlig licens, således at NDC i alt væsentligt kan udbyde de samme informationstjenester — for en stor dels vedkommende baseret på frit tilgængelige data — på det samme marked og til de samme potentielle forbrugere som de tjenester, sagsøgeren for tiden udbyder, umiddelbart et misbrug af sidstnævntes domine-

rende stilling. Selv om Kommissionen skulle have ret i, at det ikke alene på grund af ovennævnte faktiske forskelle kan udelukkes, at sagsøgerens omtvistede nægtelse af at give licens til udnyttelse af sagsøgerens ophavsret potentielt er uforenelig med målene for artikel 82 EF, kan det end ikke midlertidigt bekræftes, at den konklusion, Kommissionen i sidste punktum af den anfægtede beslutnings 67. betragtning har draget af Magill-dommen, er rigtig, med henblik på at begrunde de vidtrækkende foreløbige forholdsregler, der er vedtaget i den anfægtede beslutning.

- 25 Umiddelbart synes det, som om sagsøgeren også har argumenteret overbevisende for, at de foreløbige forholdsregler, Kommissionen har vedtaget i den anfægtede beslutning, går ud over Kommissionens beføjelser til at vedtage foreløbige forholdsregler, når henses til dommen i sagen Camera Care mod Kommissionen. Der er ikke blot tale om at bevare status quo, dvs. en situation, hvor NDC og AzyX, som fastslået af de nationale retter, udbyder en tjeneste baseret på en krænkelse af sagsøgerens ophavsret, idet det ved den anfægtede beslutning pålægges sagsøgeren at give disse virksomheder licens, således at de, indtil Kommissionen efter afslutningen af behandlingen af NDC's klage har truffet endelig beslutning, lovligt kan udnytte den pågældende ophavsret. Det synspunkt, Kommissionen giver udtryk for i den anfægtede beslutning hvad angår det tilsvarende argument, sagsøgeren har påberåbt sig i sine bemærkninger til klagepunktsmeddelelsen, nemlig at de foreløbige forholdsregler, der er truffet i denne beslutning, »[blot fastholder] NDC's mulighed for at konkurrere på markedet og [ikke går] ud over det, der kræves i denne situation for at hindre en situation, som af almene hensyn ikke kan tolereres« (den anfægtede beslutnings betragtning 217), synes ikke, i hvert fald ikke umiddelbart, at besvare sagsøgerens argument om, at disse forholdsregler lovliggør en adfærd, der tidligere har været ulovlig, og at forholdsreglerne derfor er uanvendelige som foreløbige forholdsregler.

- 26 Endvidere synes den sagsøgende virksomhed umiddelbart at have opfyldt betingelsen om *fumus boni juris*, for så vidt som den anfægter Kommissionens

konstatering af, at 1 860-blokstrukturen er blevet en de facto-industristandard, med den begrundelse, at det meste, om ikke alt det bevismateriale, konstateringen er baseret på i den anfægtede beslutning, først forelå, efter at sagsøgeren havde afgivet sine skriftlige og mundtlige svar på klagepunktsmeddelelsen. Det er således muligt, at sagsøgeren ikke har haft tilstrækkelig mulighed for at tilbagegive dette bevismateriale, før den anfægtede beslutning blev vedtaget.

- 27 Under disse omstændigheder er det klart, at den dommer, der behandler begæringen om foreløbige forholdsregler, har brug for tid til at sætte sig ind i de komplicerede faktiske og retlige spørgsmål, denne sag rejser, jf. den retspraksis, der er citeret i præmis 20. I betragtning af de potentielt meget væsentlige følger, en kommissionsbeslutning om fastsættelse af vilkårene for en tvangslicens til udnyttelse af sagsøgerens ophavsret til 1 860-blokstrukturen vil have for sagsøgeren, og de alvorlige overgreb på sagsøgerens ejendomsret, som enhver sådan beslutning vil medføre, retfærdiggør hensynet til en god retspleje på dette stadium, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning udsættes foreløbigt.
- 28 Uden at afvente bemærkningerne fra Kommissionen, som efter en anmodning om fristforlængelse har fået frist indtil den 12. september 2001 til at fremsætte bemærkninger, og uden at foregribe den endelige afgørelse, der skal træffes i den foreliggende sag, gør hensynet til en god retspleje det således nødvendigt som en retssikrende forholdsregel at udsætte gennemførelsen af den anfægtede beslutning, indtil afgørelsen er truffet.
- 29 Da en kendelse om en begæring om foreløbige forholdsregler skal afsiges hurtigt, vil denne retssikrende foreløbige forholdsregel ikke være til uoprettelig skade for Kommissionen eller sagsøgerens konkurrenter, herunder især NDC, der har interesse i, at de foreløbige forholdsregler, der er truffet i den anfægtede beslutning, anvendes.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

- 1) Gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 3. juli 2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82 (sag COMP D3/38.044 — NDC Health/IMS Health: Foreløbige forholdsregler) udsættes, indtil der er afsagt endelig kendelse i den foreliggende sag om foreløbige forholdsregler.

- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 10. august 2001.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident